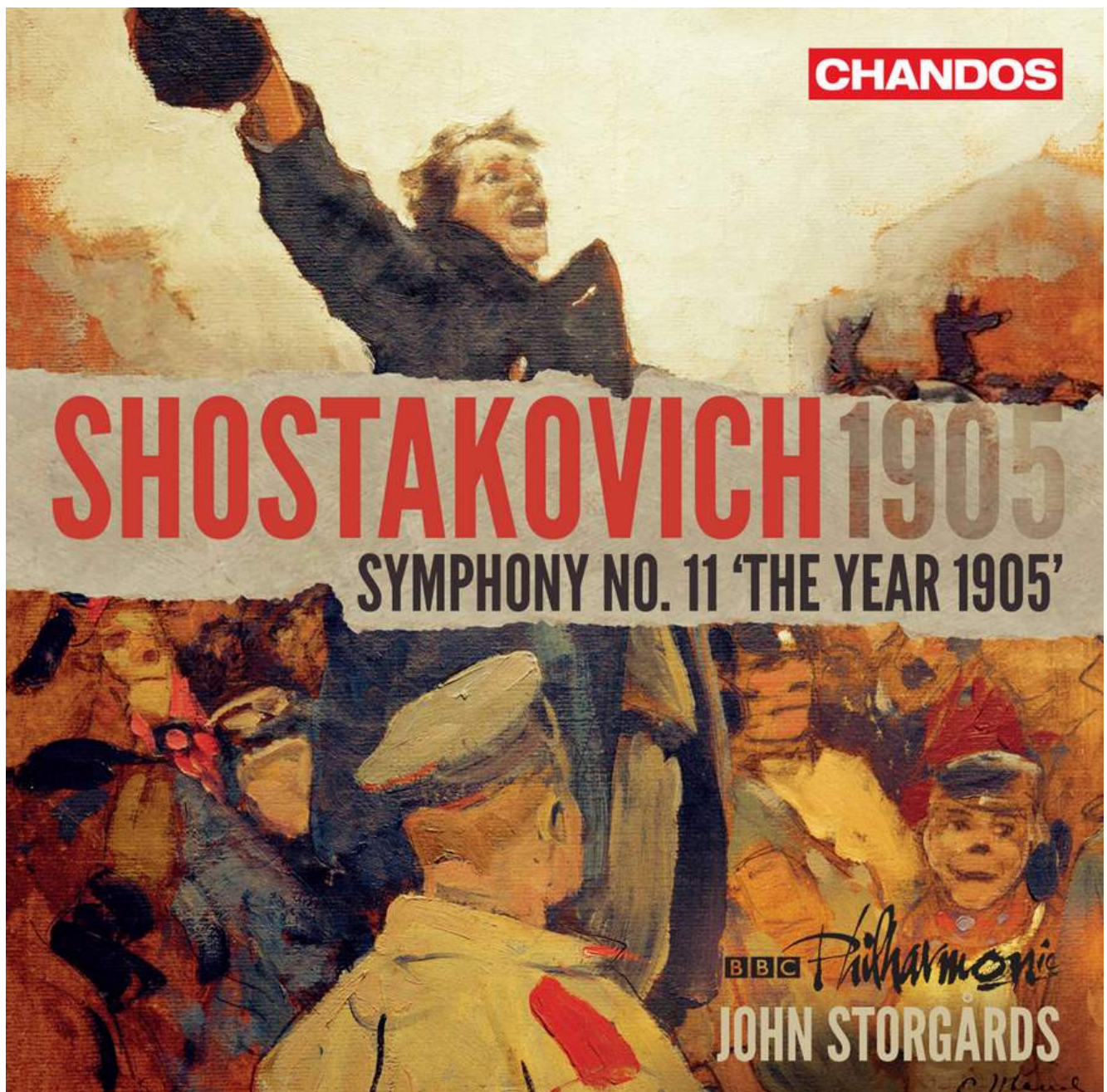

Sjostakovitj utan det lilla extra

Dmitrij Sjostakovitj: Symfoni nr 11 "Året 1905"

BBC Philharmonic

Dirigent: John Storgårds

Chandos CHSA5278 [1 CD]

Sjostakovitjs elfte symfoni har varit ett kärt tvisteämne under många år. Det finns de som påstår att musiken saknar "djup" eller att den låter som filmmusik "utan film". Jag delar inte det första påståendet och det andra kan man också tolka positivt i den meningen att musiken verkligen är målande och

dramatisk. En sak är jag dock övertygad om; musiken måste tas på fullt allvar för att ett framförande av symfonin ska bli riktigt bra. Det finns sparsamt med riktigt bra inspelningar jämfört med hur många bra inspelningar man kan hitta av många andra av Sjostakovitjs symfonier. Den enligt min mening klart lysande stjärnan i diskografin är Alexander Lazarevs inspelning på skivmärket Linn med BBC:s skotska nationalorkester, en inspelning som borde kunna övertyga de flesta om symfonins kvaliteter.

Det här är en symfoni som med sina stora dynamiska ytterligheter på ett särskilt sätt fordrar en riktigt bra ljudupptagning. I den aktuella inspelningen Chandos mycket väl med ljudupptagningen även om inspelningen inte riktigt når upp till de höjder som man finner hos Lazarev och Linn. **John Storgårds** är en mycket habil dirigent och han har här BBC Philharmonic till sitt förfogande, en orkester som spelar på en mycket hög nivå. Trots detta tycker jag inte att Storgårds lyckas hitta musikens kärna utan verkar nöja sig med att skapa klanger. Ibland blir det lite återhållet när det inte borde vara det, och tvärtom. Tolkningen blir lite kylig, nästan som om Storgårds betraktar musiken utifrån utan att riktigt vara involverad i själva skapandet. En sådan inställning innebär ofta, oavsett vilken musik som framförs, att musiken blir "tråkig". De långa lugna partierna förmår inte skapa den spänning som är avsedd och efter de stora orkestrala höjdpunkterna tappar musiken den intensitet som förstärker det som nyss varit och som driver musiken framåt. Med detta sagt vill jag ändå berömma Storgårds för hans förmåga att se symfonins helhet och inre sammanhang. Det är uppenbart att Storgårds har hittat en röd tråd som han skickligt utvecklar och följer från början till slut men musicerande är så mycket mer än så, särskilt med ett partitur som detta. Sjostakovitjs elfte symfoni är kanske filmmusik utan film men i rätta händer är det en film som kan beröra mer än bara på ytan. Det lyckas inte riktigt Storgårds med.

Staffan Sundkvist